

Arrest

nr. 79 468 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 juni 2011 in België een asielaanvraag in. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds op 12 oktober 2009 in Nederland en op 17 augustus 2010 in Duitsland werden genomen.

1.2. Op 25 november 2011 worden de Nederlandse autoriteiten om terugname verzocht in toepassing van de verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003). Op 7 december 2011 weigeren de Nederlandse autoriteiten deze terugname.

1.3. Op 21 december 2011 worden de Italiaanse autoriteiten om terugname verzocht in toepassing van de verordening 343/2003.

1.4. Op 24 januari 2012 worden de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gesteld van het tacit agreement waardoor zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

1.5. Op 1 februari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.1.b en 20.1.c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 06/06/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 05/06/2011 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde reeds asiel te hebben aangevraagd in Italië, Nederland en Duitsland. Het eurodac verslag bevestigt dit. Betrokkene legt geen enkel document voor. Hij verklaart van Nederland naar Duitsland te zijn gereisd in augustus 2010 en Duitsland te hebben verlaten op 28/05/2011 voor België. Hij verklaarde het Schengengebied niet verlaten te hebben. Betrokkene verklaarde minderjarig te zijn, maar uit het medisch verslag van 12/08/2011 blijkt dat betrokkene meerderjarig is.

Op 21/12/2011 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16§1.e van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. De Italiaanse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement (art. 20.1.b van de Dublin Verordening) waarin wordt gesteld dat Italië verantwoordelijk is geworden tot terugname van bovengenoemde persoon. De Italiaanse autoriteiten werden op 24/01/2012 hiervan in kennis gesteld.

Betrokkene geeft geen reden waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Hij zegt zijn asielaanvraag in Italië niet te hebben afgewacht en van Italië te zijn doorgereisd naar Nederland en van daaruit naar Duitsland. Echter, deze stuurden hem terug naar Italië. In casu dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Immers, betrokkene beaamt asiel te hebben aangevraagd in Italië maar spoedig te zijn doorgereisd naar Nederland. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Trouwens werd betrokkene naar aanleiding van zijn asielaanvraag in Italië door de Italiaanse autoriteiten niet gerepatriëerd naar zijn thuisland.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben die een terugname verhinderen.

Gelet op al deze elementen, is er bijgevolg geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten

toekomst, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20.1.b en 20.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten. “

1.6. Op 9 februari 2012 stemmen de Italiaanse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker.

1.7. Verzoeker dient op 15 februari 2012 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen voormelde beslissing. Op 17 februari 2012 beslist de Raad bij arrest nr. 75 434 tot verwerping van dit beroep.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Schending van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Ten onrechte is de Belgische overheid van oordeel dat zij niet verantwoordelijk is om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Zij baseert zich op de Dublin II verordening en meent dat Italië verantwoordelijk is voor de aanvraag.

Niets is minder waar !

Er is geen formeel akkoord van de Italiaanse autoriteiten waaruit blijkt dat zij de asielaanvraag wensen te behandelen en dat zij kunnen garanderen dat er voldoende opvang zal voorzien worden voor verzoeker.

Dit is immers belangrijk aangezien Italië wordt geplaagd met een massale toestroom van vluchtelingen sinds de recente gebeurtenissen in Noord Afrika en dit tot gevolg heeft dat Italië niet (langer) in staat is aan vluchtelingen de nodige opvang en voorzieningen te verschaffen.

Mensenrechtenorganisaties klagen deze wantoestanden al geruime tijd aan (zie bv Amnesty Internationaal STUK111, Artsen zonder grenzen STUK111 en tal van publicaties in de pers STUK11111)

Het dient dan ook in dat licht te worden gezien dat verzoeker weliswaar asiel heeft aangevraagd in Italië, maar nog voor de beëindiging het land heeft verlaten. Verzoeker is immers afkomstig uit Afrika en aldus te zamen met de massale vluchtelingentooستroom uit het noorden van het continent naar Europa gevlucht. Aangezien hij in Italië werd geconfronteerd met de slechte opvangmogelijkheden aldaar, vluchtte hij onmiddellijk door naar het noorden van Europa.

Er moet worden benadrukt dat slechte opvangmogelijkheden niet alleen zich situeren in Lampedusa, maar dat in heel Italië de opvangmogelijkheden zwaar onder druk komen te staan.

Men kan zich trouwens de vraag stellen wat de behandeling van asielprocedures in Italië inhoudt, nu de Italiaanse autoriteiten er zelfs niet in slagen om nog maar te antwoorden op verzoeken van EU landen.

Nu de Belgische autoriteiten geen onderzoek hebben gedaan naar de actuele opvangomstandigheden in Italië diende zij, gelet op voorgaande de asielaanvraag zelf te behandelen op basis van art. 3.2 van de Europese Verordening.

Uw zetel heeft in het verleden trouwens al beslissingen tot uitlevering aan Italië geschorst (RVV arrest nr 74 623 van 03/02/2012 STUK111111)

Dit is ook logisch gelet op de veroordeling van België door het Europees Hof omtrent de uitlevering naar een EU land dat er in niet in slaagt om vluchtelingen een menswaardige opvang te bieden (in casu Griekenland : EFIRM 21 januari 2011, M.S.S. /België en Griekenland, § 218).

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk op de hoogte was van de wantoestand van het vluchtelingenbeleid in Italië enerzijds en tevens geen onderzoek heeft gedaan naar de actuele situatie anderzijds, schendt de beslissing dan ook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer bepaald artikel 3. Dit artikel bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het actuele asielbeleid in Italië waarbij asielzoekers gewoon op straat aan hun lot worden overgelaten houdt een schending van dit artikel zodat de beslissing om verzoeker naar dit land te sturen dit ook doet.

De betreden beslissing schendt dan ook het EVRM dat directe werking heeft in België. Het eerste en enige middel is dan ook gegrond.”

2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.2.1. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.2.1.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.2.1.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.2.1.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.2.1.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.1.5. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij pas in haar verzoekschrift op een algemene wijze verwijst naar de problemen in Italië. Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij de overheid in essentie verwijt geen onderzoek te hebben gedaan naar de actuele opvangomstandigheden in Italië.

Uit het gehoorverslag van 18 november 2011 blijkt dat de verzoekende partij op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”*, het volgende antwoordde: *“nee, geen specifieke reden, ik hou van België...”*. En op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”*, antwoordde de verzoekende partij het volgende: *“Ik wil niet terug naar Duitsland of Nederland omdat mijn AA werd afgewezen daar.”* De verzoekende partij gaf tevens te kennen in september 2009 een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië. Nergens uit de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen blijkt dat zij vreest voor een niet correcte behandeling van de asielaanvraag of voor een gebrek aan opvang, noch dat zij bij haar eerdere asielaanvraag in Italië werd geconfronteerd met de slechte opvangmogelijkheden aldaar. Wel integendeel blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij verblijfsgerechtigd is in Italië. Bij gebrek aan enige indicatie kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van zijn beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek betreffende de houding van de Italiaanse autoriteiten.

De verzoekende partij is volgens haar eigen verklaringen in Italië aangekomen op 27 september 2010 en heeft aldaar een asielaanvraag ingediend. Zij heeft de behandeling van haar asielaanvraag in Italië niet afgewacht en is van Italië doorgereisd naar Nederland, alwaar zij in april 2009 een asielaanvraag indiende. De verzoekende partij reisde vervolgens door naar Duitsland, waar zij in augustus 2010 een asielaanvraag indiende. Uit de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en uit de gegevens waarover de verwerende partij beschikt kan de verwerende partij bijgevolg onmogelijk een vrees voor gebrek aan opvang of niet correcte behandeling van de asielaanvraag in haren hoofde afleiden.

Waar de verwerende partij op grond van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel terecht lijkt te kunnen zijn uitgegaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling naar Italië kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten, en bovendien Italië in het verleden steeds zijn toestemming met de overname van de verzoekende partij heeft gegeven en thans expliciet ook op 9 februari 2012, komt het de verzoekende partij toe om met concrete, pertinente en actuele gegevens aan te tonen dat, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zij zou worden blootgesteld aan een behandeling die gelijkstaat aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat Italië wordt geplaagd met een massale toestroom van vluchtelingen sinds de recente gebeurtenissen in Noord-Afrika, wat tot gevolg heeft dat Italië niet langer in staat is vluchtelingen de nodige opvang en voorzieningen te verschaffen. Voormelde situatie wordt door mensenrechtenorganisaties massaal aangeklaagd. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij zelf dat zij een formeel akkoord tot overname uitgaand van de Italiaanse autoriteiten belangrijk acht. Dit formeel akkoord bevindt zich sedert 9 februari 2012 in het administratief dossier derwijze dat de verzoekende partij niet langer belang toont bij haar grief dat dergelijk akkoord ontbreekt. Uit de fax van 9 februari 2012 van de Italiaanse autoriteiten blijkt hun bezorgdheid om aan de verzoekende partij een correcte opvang te verlenen gelet op hun vraagstelling naar de medische toestand van de verzoekende partij, en naar bijzondere omstandigheden die eigen zouden zijn aan de situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij verwijst ter zake naar artikelen van Amnesty International en van Artsen Zonder Grenzen en naar enkele publicaties in de pers die zij aan haar

verzoekschrift toevoegt. Nu de verzoekende partij verblijfsgerechtigd in Italië blijkt te zijn (zie brief van de Nederlandse autoriteiten van 7 december 2011: *“Uit een onderzoek in Italië is gebleken dat betrokkene in het bezit is van een verblijfsvergunning op humanitaire gronden geldig tot 16 april 2012.”*), blijkt minstens dat de Italiaanse autoriteiten oog hebben voor de individuele situatie van de verzoekende partij wat de opvang betreft en kan zij zich niet vergelijken met de vluchtelingen waarover de door haar aangehaalde artikelen en rapporten schrijven. De Raad stelt vast dat zowel in het artikel van Amnesty International als in het artikel van Artsen Zonder Grenzen en twee overige persartikels de aanpak door Italië van asielzoekers die door de problemen in Noord-Afrika in Lampedusa of het Zuiden van Italië zijn gestrand, wordt aangekaart. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de bootvluchtelingen die massaal toestroomden in Lampedusa en het Zuiden van Italië. Uit het administratief dossier blijkt zelfs integendeel dat de repatriëring van de verzoekende partij voorzien was voor Rome. De Raad stelt vast dat het derde persartikel dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt (*“Italy’s Complacency on Racism Puts Lives at Risk”*) handelt over de houding van Italië met betrekking tot racisme. Dit heeft evenwel geen uitstaans met de door de verzoekende partij in het verzoekschrift aangekaarte opvangproblematiek in Italië. Bovendien is deze informatie te algemeen van aard om door dergelijke verwijzing aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een risico zou bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 EVRM. Het ingeroepen risico moet immers een individueel karakter hebben en het moet met andere woorden voldoende concreet en aantoonbaar zijn. Kortom, de verzoekende partij laat na in concreto aan te tonen dat haar situatie gelijkaardig is aan de situatie van asielzoekers aangeklaagd in de artikelen waarnaar zij verwijst.

De Raad merkt ook op dat uit het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse autoriteiten op 9 februari 2012 een formeel schriftelijk akkoord hebben gegeven wat betreft de terugname van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan daarom niet meer nuttig voorhouden dat er geen garantie is dat zij een asielaanvraag zal kunnen indienen. Wel integendeel blijkt zij al verblijfsgerechtigd te zijn om humanitaire redenen. Uit de door verzoekende partij overgemaakte stukken kan niet afgeleid worden dat de Italiaanse autoriteiten het indienen of voortzetten van een asielaanvraag door vreemdelingen, die in het kader van de verordening 343/2003 door de Belgische autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, ernstig zouden bemoeilijken of onmogelijk zouden maken. Er is geen reden om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten de verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure of dat de verzoekende partij een gebrekkige opvang te wachten staat. Het gezegde in het verzoekschrift dat zij in Italië al werd geconfronteerd met slechte opvangmogelijkheden is een loutere bewering die de verzoekende partij nooit eerder kenbaar heeft gemaakt. Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielprocedure en de opvang in Italië dusdanige gebreken vertonen dat het risico zou bestaan voor de verzoekende partij dat zij een behandeling zou ondergaan die een schending van artikel 3 EVRM zou teweegbrengen. De Raad concludeert dat de documentatie waarnaar de verzoekende partij verwijst om aan te tonen dat haar overdracht naar Italië mogelijk een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM te algemeen van aard is. Ze bevat geen specifieke informatie met betrekking tot verblijfsgerechtigde Somalische asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de verordening 343/2003 nadat zij reeds een asielaanvraag hebben ingediend, maar louter algemene informatie. Tevens dient te worden opgemerkt dat een groot deel van de informatie betrekking heeft op de situatie van asielzoekers die zich over zee een toegang tot Italië willen verschaffen en dus niet op vreemdelingen die in het kader van de verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen. In de mate dat de verzoekende partij aldus van mening is dat haar asielaanvraag niet correct zal worden behandeld in Italië, hetzij dat zij geen opvang zou krijgen hetzij een gebrekkige opvang of dat zij geen toegang zou krijgen tot de asielprocedure, kan de verzoekende partij bovendien haar rechten in Italië uit te putten. De Italiaanse autoriteiten zijn hoe dan ook gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Indien de verzoekende partij meent dat dit niet het geval is kan zij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog haar rechten te doen gelden. Zij kan zich tevens wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien zij meent dat de Europese richtlijnen en normen inzake de asielprocedure en opvang niet worden nageleefd en een 'interim measure' vragen. De verwijzing door de verzoekende partij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar Europese rechtspraak, doet aan het voorgaande geen afbreuk en de verzoekende partij toont evenmin aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er wordt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER